

IZVJEŠĆE

hrvatskoga arkeologičkoga društva

za

g o d i n u 1885.

ZAPISNIK

VIII. glavne skupštine hrv. ark. društva.

Osmu glavnu skupštinu hrv. arkeologičkog društva, održavanu dne 31. siečnja t. g. u narodnom arkeologičkom muzeju u prisutnosti društvenoga odbora i više odličnih članova, otvorio je društveni predsjednik prešvietli gospodin Ivan Kukuljević Sakcinski, sljedećim govorom:

Slavna skupštino!

Stanemo li razmišljati o razvitku arkeološke nauke kod našega naroda u prošlih vjekovih, to moramo s ponosom priznati, da naši učenjaci na tom polju znanosti nisu daleko zaostali za učenicima drugovi inih naroda. Naš Anselmo Banduri i Petar Katančić nadkrilili su dapače znatno inostrane učenjake u promicanju nauke starinarstva i pjenezoslovja.

Ali što moramo veoma žaliti, to je taj učin, da su svi skoro stariji naši arkeolozi bavili se izključivo iztraživanjem grčkih i rimskih starina. Ljubav klasicizma bijaše sve do najnovijega vremena u nauci starinarstva preotela mah kod svih naroda zapadnoga svijeta. Stari naši pisci Petar Cipčić, Marko Marulić, Antun Vrančić, Dominko Zavorović, Ivan Lucić, Pavao Vitezović itd. kao i historici novijega vremena Krčelić, Blašković, Hreljanović, Pavlović-Lucić, Lanza itd. sabrali su takom revnošću samo nadpise rimske kao da žele pisati poviest rimsku ili bar ponajdublje iztražiti dobu rimsku u svojoj

hrvatskoj domovini. Pak ova zanešenost za rimskimi starinama grije i danas jošte mnoge umne glave naših domaćih književnika.

Starine i spomenici srednjega vieka, toli tiesno skupčani sa poviešću hrvatskom, ostadoše tako zanemareni, kao da ih i neima. Nekim učenjačkim preziirom i nehajstvom prolaziše naši stari iztraživaooci starina danomice pokraj vidivih i nevidivih narodnih spomenika, ali oni se ne osvrtaše na njih i ostavljaše ih mirnom dušom, da propadaju i ginu.

Ilirsko doba krenu na bolje i naukom našega domaćega starinarstva. Pokraj iztraživanja književnih spomenika stadoše inteligentniji rodoljubi misliti i na starine i spomenike svoga naroda svake vrsti. Bud koja našasta narodna starina uzradova svakoga Ilira većma, nego li slična starina grčka i rimska ili čak misirska i fenička. Starinarski predmeti srednjega vieka počeli su se tražiti i sabirati, ako i u smjernom obsegu. Sbirka našeg arkeologičkog muzeja zametnula se trudom pojedinih revnih rodoljuba i diletanta u nauci starinarstva. Pa je ipak sada ova sbirka dotjerana do znatne veličine i vriednosti. Tu nemogu propustiti, da nespomenem takvog jednog diletanta iz ilirske dobe, koj je imao najveće zasluge oko sakupljanja starina, knjiga, prirodna svake vrsti, a ponajviše starih pjeneza. Taj neumorni rodoljub bijaše pokojni umirovljeni major Mihajlo Sabljari. Tko ga je poznao, znati će, kako taj veoma okretan starac, premda je bolovao na očijuh, nije ni za jedan trenutak mirovao, a da što god netraži, sabire ili sabrano ne uredjuje i popisuje. Obišavši većom stranom pješke čitavu Hrvatsku, Dalmaciju, Istru, Kranjsku i Goricu, znao je nanjuškati svaku starinu, svaku znamenitost bud povjestnu, bud prirodnu. Sa svojega puta vraćao bi se uvijek s punimi sanduci, koje pred sobom pošiljaše u domovinu, ili bar iza kratkih izleta s punimi džepovi. Štoga dj je vidio i čuo, bilježio bi. Sakupljao je rieči i poslovice, stare i nove nadpise, popisivao naslove starih knjiga i rukopisa, bilježio i olovkom snimao slike i umotvore. Pa kad na svom plandovanju ništa drugoga nebi našao, a on je napunio duboke džepove ljušturami, kukci, biljem i okaminami. Može se upravo reći, da je Sabljari stavio prvi temelj našem muzeju starina i prirodna.

Uz ovoga toli zaslužnoga rodoljuba nemogu mukom mimoići onoga, koji je sadašnju krasnu sbirku arkeologijsku našega muzeja, što sam svojim trudom, što neumornim poticanjem drugih na iztraživanje i sakupljanje dotjerao do sadašnje znamenitosti. A to je ve-

lezaslužni naš g. ravnatelj arkeologijskog muzeja i naš dični podpredsjednik društva, pod kojim skoro danomice rastu starine kano gljive iz zemlje.

Pa ipak uza sve to nemožemo se pohvaliti, da se u nas na polju starinarstva onako uspješno radi, kako bi se moglo, da se kod nas od sgora i zdola hoće da prizna velika vrijednost nauke starinarstva. Za starine u Hrvatskoj i Slavoniji baci se kad i kad koja milostinja iz zemaljske blagajne i to za iztraživanje ili kupovanje starina, ali bez svakoga reda i sistema. U Dalmaciji podupire bečka vlada znatnim troškovi izkapanje rimskih starina oko Solina. Ali od tamošnjih hrvatski rodoljuba nepomisli nitko na to, da potakne vladu ili da sastavi društvo u svrhu, da traži i opisuje sredovječne ponajviše hrvatske starine i umotvore, bud još u zemlji zakopane, bud u crkvah, samostanih ili kod posebnika čuvane i sahranjene.

Kod starodavnog Solina leže još uvijek medju razvalinama negdašnjih crkava i samostana sv. Stjepana, sv. Petra i sv. Marije sakrivene grobnice naših kraljeva hrvatskih; a u Dalmaciji nemože se uza svu na novo probudjenu narodnu sviest naći tkogodj od rodoljuba, koj bi si dao truda, da ide požrtvovnom revnošću tražiti ove za nas od neprocijenjene vrijednosti spomenike.

Svrnemo li se na gradjevne ostatke srednjega vieka, za kojih iztraživanje i čuvanje obstoje u drugih zemljah posebna društva, podupirana od zemlje i vlade, to moramo priznati, da je kod nas do sada malo tko na njih svoju pozornost obratio, izuzamši grad Zagreb.

A što da reknemo o modernoj nauci starinarstva glede predhistoričkih predmeta? Za iztraživanje ovih jedva je kod nas prvi slab korak učinjen. Naše špilje, kojimi hrvatske pokrajine toli obiluju, nisu ni malo još pretražene. Ja sam prije nekoliko godina posjetio dvie špilje, jednu kod Perušića, zvanu Samograđ, drugu gransku kod Novoga Marofa, pa sam u nekoliko trenutakah svoga boravka na površini tla nagazio na kojekakove predmete iz kamene dobe. Koliko bi se toga našlo znamenita za povjestnika, antropologa i prirodoslovca, da se naše mnogobrojne špilje sistematički pretraže.

Mi imamo u našoj domovini znatna jezera, i močvare, uz koje su najstariji stanovnici gradili svoje kućarice na pilovih; kod nas do danas nije nitko iztražio valjano takova mjesta.

Mi imamo u Hrvatskoj tako zvanih grobova židovskih (arx Paganorum), grobova staroslavenskih (sepulera Slavorum) kod Ka-

šine, Krapine i Čadjavice, kako listine pripoviedaju. Poradi pomanjkanja sredstava i znanstvene revnosti nisu ni ova mjesta do danas još pretražena.

Naše još mlado društvo, providjeno veoma malenimi sredstvi, koja zavise ponajviše od milosti i darova naših članova, nemože dakako doteći, da razvije posvemašan uspješan rad na ogromnom polju starinarstva. S toga je od velike potrebe, da ga pojedini ljubitelji starina što revnije podpomognu svojim radom. I doista, našlo se je takovih rodoljuba u Hrvatskoj, Slavoniji i Dalmaciji, koji već liepe sabrane sbirke poslaše arkeologijskom muzeju. Budi im iskrena i srdačna hvala. Nu željeti bi bilo, da se u raznih krajevih, gdje naš narod stanuje, sastave i malena društvanca, koja bi podupirala ovo društvo, što sabiranjem i iztraživanjem, što dopisivanjem, promičući plemeniti smier i zadaću ovoga društva.

Nadajmo se, da će se i ove želje do skora oživotvoriti, jer kod nas u Hrvatskoj treba samo revna poticanja, pak se nadje uvijek plemenitih rodoljuba, koji su pripravni za korist domovine i naučnog napredka pridonieti svaku moguću žrtvu. U to ime molim visokocienjene naše članove od strane ravnateljstva društva, da gledaju, da se u svrhu našu u svih stranah domovine što više podupiratelja i pomagača nadje.

O djelovanju odbora i o uspjehu ovogodišnjeg izpitivanja i sabiranja starina izvietiti će potanje g. društveni tajnik, kano i o novčanom stanju g. blagajnik.

Meni nepreostaje drugo, nego umoliti naše rodoljubne članove, da ostanu društvu i na dalje vjerni i skloni.

Zatim je pročitao gospodin društveni tajnik g. Ivan Bojničić svoje godišnje izvješće:

Slavna skupštino!

Na domaku već osme godine obstanka ovoga društva, imadem vas, veleštovana gospodo, izvijestiti o radu i napredku našega društva. Kako vam je poznato, glavna je zadaća ovoga društva priteći u pomoć razvoju arkeologičkoga odjela nar. muzeja, te probudjujući u nas ljubav za starine, ove po našoj zemlji iztraživati, za nas spašavati i na svjetlo iznašati. Blagodat, koju nar. arkeol. muzej osjeća od društvene pripomoći, uprav je velika, dragocjena. Ovim putem došlo mu je mnogo predmeta, da popuni svoje sbirke; ali glavna dobit satoji se u skupocjenih strukovnih knjigah, koje u zamjenu

za naš „Viestnik“ dobiva. Arkeologičko je naime društvo stajalo sa 115 inostranih evropskih i izvanevropskih znanstvenih društva i zavoda u savezu, od kojih je u zamjenu za „Viestnik“ primilo mnogobrojnih znamenitih znanstvenih knjiga i časopisa, koji se sada čuvaju u nar. arkeol. muzeju. Te su edicije ovdje svakomu društvenomu članu na porabu. Društva, s kojima istom god. 1885 stupismo u savez, jesu sljedeća: „Amerikanska akademija znanosti i umjetnostih“ u Bostonu, „Akademija znanostih“ u Krakovu, „Carsko društvo za anthropologiju i ethnologiju“ u Moski, „Društvo norvežkih učenjaka“ u Kristianiji, „Argentinsko učeno društvo“ u Buenos-Ayresu, „Matica Srbska“ u Budišinu i „Akademija povjesti u Madridu“.

Da se i ljubav za starine sve više i više kod nas budi i širi, eno nam jasna dokaza u mnogobrojnih darovih, koje je ovaj arkeologijski muzej tekom prošle godine od vrljih rodoljubah primio; eno nam važni i zanimivi dopisi i obaviesti o nadjenih starinah, koje vrlo često dolaze na arkeol. društvo, te ih naš društveni organ na svjetlo iznaša. Od društvenoga organa „Viestnika“ izašlo je prošle godine četiri svezka s obilnim znanstvenim gradivom. Opisivanjem domaćih starina u „Viestniku“ upućujemo ne samo domaći, nego i vanjski učeni svijet o izvanrednoj važnosti i bogatstvu domovine naše na arkeologijskom polju.

Od darova, koje je muzej u novije doba primio, iztaknuti mi je osobito važnu i bogatu etnografijsku sbirka, koju je naš vrlji zemljak g. Dragutin Lerman kao član Stanleyove ekspedicije na Kongu skupljao i veledušno našem muzeju darovao. Hvala i slava mu zato!

Visoka kr. zem. vlada blagoizvoljela je odrediti, da se tiska znanstveni katalog nar. arkeologijskog muzeja, te je u tu svrhu opredielila potrebita sredstva. Nadamo se, da će dozvolom visoke vlade i naši članovi dobivati ovaj katalog.

Na kongresu austrijskih anthropologa, održavanom mjeseca kolovoza prošle godine u Cjelovcu, zastupali su naše društvo predsjednik i tajnik; a ruskom društvu za poviest i starine u Rigi, koje je slavilo svoju petdesetgodišnjicu, čestitali smo pismeno.

Naše društvo broji danas 35 počastnih, 31 utemeljitelj, 10 dopisujućih inostranih, 28 ovozemskih i 242 podupirajuća, dakle ukupno 343 člana.

Umrli su prošle godine sljedeći odlični članovi: začastni član grof Aleksij Sergejevič Uvarov, jedan od najvećih učenjaka i naj-

zaslužnijih rodoljuba Rusije; dopisujući članovi: Caetano Chierici, profesor u Reggio dell' Emilia i dvorski savjetnik Ferdinand Hochstädter, predstojnik c. kr. prirodoslovnih muzeja u Beču; nadalje podupirajući članovi: Ivan Vončina, koji je kao predstojnik vladinog odjela za bogoštovje i nastavu stekao osobitih zasluga za arkeol. muzej; dr. Lavoslav Geitler, profesor hrvatskoga sveučilišta; Franjo Folnegović, župnik u Selih i Konstantin vitez Matas, ravnatelj gimnazije u Dubrovniku.

Tekom prošle godine razaslali smo našim začastnim i dopisujućim članovom društvene diplome. Usled toga izrazili su društvu pismeno svoju zahvalnost sljedeća gospoda začastni članovi: Otto Benndorf u Beču; dr. H. Brugsch u Charlottenburgu; barun J. A. Helfert u Beču; dr. Wil. Henzen u Rimu; dr. Otto Hirschfeld u Berlinu; Josip Jiriček u Pragu; dr. F. Kenner u Beču; N. Kondakov u Odessi; Fedor Uspenskij u Odessi; Ljudevit Pigorini u Rimu; dr. I. K. Rossi u Rimu; dr. H. Schliemann u Atheni, dr. A. Conze u Berlinu itd.

Što se tiče novčanog stanja našeg društva, o tom će gospodin društveni blagajnik svoje izvješće podnieti, a meni ne preostaje ino, nego se slavnomu društvu, što mi je evo već šesti put podielilo čast društvenoga tajnika, zahvaliti, te nazočnu gospodu moliti, da bi izvoljela ovo izvješće do znanja uzeti.

Izvješće tajnika uzeto je na znanje, te je zatim društveni blagajnik g. gradski viećnik Gjuro Deželić pročitao izvješće o imetku društva, iz kojega vadimo samo sljedeći izvadak:

I. Zaklada za izdavanje pisмениh spomenikah iz godine 1848	373 fr. 17 nč.
II. Zaklada za podignuće spomenika na Grob- ničkom polju	1566 fr. 12 nč.
III. Članovi utemeljitelji	420 fr. 42 nč.
IV. Imovina društva: unišlo tečajem godine	fr. 679.14
Potrošeno glasom računah	fr. 749.22
Potrošeno više za	fr. 70.08
Po tom imovina društva	4282 fr. 73 nč.

I ovo izvješće uzelo se je na znanje, te je na predlog g. R. Lopašića izabran odbor za pregledanje računah, sastojeci se od gg. Vatroslava Simića, Ilije Guteše i Gjure Crnadka.

Na predlog g. predsjednika izrazi se u zapisniku zahvalnost i priznanje društva g. Dragutinu Lermanu u Osieku, koji je svoju bogatu etnografsku sbirku darovao narodnomu muzeju.

Budući da se je nuždom pokazala promjena društvenih pravila, odlučeno je, da će tu promjenu buduća glavna skupština poduzeti i tako promjenena pravila podastrieti kr. zem. vladi na potvrdu.

Na predlog g. Gj. Crnadka izabran je aklamacijom stari društveni odbor na novo za godinu 1886. i tim bje dovršena osma glavna skupština hrv. arheološkoga društva.

Zapisnik vodio : *Dr. Bojničić.*

